

Du vet att allting börjar och slutar på samma sätt

Det enda jag vill säga till dig i natt, står redan framdukat på ditt bord. I årtal har jag förberett för din ofantliga hunger. Bedrövat märker jag att du inte vill äta av den mat jag ger dig, då du städar undan de stackars smulor som solkar ner din representativa duk. Med desperata gester försöker jag samla ihop smulorna, knåda ihop dem till ett bröd att värma i ugnen. Men kråkor kraxar på vår uteservering, tillgriper. Äter av smulorna. Du vet att det är svårt att hålla dem borta från rester, så du låter vår huvudrätt gå till spillo och lämnar över till smutsiga djur.

Till skillnad från dig, kunde jag höra, tyda deras skrän. Krax, skrän, krax: "Tystnaden bygger höga murar. Tjocka. Brunnar är till för att slänga gammalt, förorenat vatten i. Törsta. Garderober är låst. Nyckeln svald." Krax, skrän, krax.

Jag drömde.

Att du klev in i min sång, djärvt, som om du vandrade i din egen trädgård. Jag drömde. Att du åt körsbär med änglar som liknade mig, ljusa. Jag drömde. Att du plockade de blommor som du tyckte luktade godast och att du fäste dem bakom mitt öra, lyssnandes. Jag drömde. Att jag satt i din famn och torkade av svettpärlor från din panna, efter vår kärleksstund. Jag drömde. Att kråkorna var svanar, att du saknade, älskade mig. Men jag drömde.

Det enda jag kan säga till dig i natt, är att allting tycks mig långt borta, du är långt borta, kanske för att vi ännu inte har upplevt den vackraste av sånger, ljuvligt plågande, som jag vill sjunga med rena, obefläckade, toner. Hade jag haft en sångröst skulle jag definitivt sjunga för dig. I (om) vårt förflutna, i (om) vår framtid, när änglar återvänder till jorden. Men du är, som sagt, långt borta.

Och det enda jag kan säga till dig i natt är att sagan ännu är ett oskrivet blad. Gitarren är inte stämd och någon vacker melodi kan inte spelas. Min vita klänning är en begravningskrud i kistan. Jag ber på mina knän om att en gång få berätta om framtiden, rista den i sten. För bakom stenen gömmer sig det vilsna barnet, med tovtigt hår, i skogen, letar fortfarande efter sitt namn. Skriker ut ditt, i natten: "Håll om mig, håll om mig!" Men hon hittar inte vägen ut.

Någon resa kan ännu ej göras. Färden är ett oupptäckt ord. Det finns inga stigar att fortsätta på, när vägarna inte leder någonstans utan dig, utan dig. Utan dig är allting en återvändsgränd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mimmi17 med Poeter.se id #16516 innehar upphovsrätten